

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/138/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114226049
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6114226049.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu F. Z. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. č. XXX, časť H., právne zastúpeného splnomocnenou advokátkou JUDr. Martou Ivaničovou, Dolná 62, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-152 zo dňa 07. 03. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/258/2014-152 zo dňa 07. 03. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu primeraného finančného zadostučinenia sumu 330 Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že rozsudkom č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015 vyhovel žalobe a určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200037095, uzatvorená medzi stranami sporu dňa 18. 04. 2011 je neplatná. Ďalej určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 8 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200037095 zo dňa 18. 04. 2011 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 Eur. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby,“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okresný súd zároveň uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 659,67 Eur a zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 330 Eur. V časti požadovaného bezdôvodného obohatenia v sume 64 Eur a primeraného finančného zadostučinenia v sume 64 Eur okresný súd konanie zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 13Co/253/2016 zo dňa 28. 11. 2017 vydaným v odvolacom konaní vedenom

na základe odvolania žalovaného zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015 vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 330 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v uvedenom rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zostal nedotknutý. Dôvodom zrušenia predmetného rozsudku v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bolo podľa odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu to, že súd prvej inštancie neodôvodnil akým spôsobom posúdil priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie v tej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá sa týkala nároku na primerané finančné zadosťučinenie zostal predmetom konania na súde prvej inštancie práve nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Vo vzťahu k tomuto nároku právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že dňa 16. 05. 2014 bol žalobcovi doručený rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-PC-288/14-EK zo dňa 26. 02. 2014, vydaný Stálym rozhodcovským súdom Viktória v Žiline, návrh na zrušenie ktorého podal žalobca na Okresnom súde Banská Bystrica, kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 20C/163/2014. Táto skutočnosť vyvolala u žalobcu stresové situácie a psychické vypätie a prerástla do psychického kolapsu. Na základe toho bol žalobca čiastočne pozbavený spôsobilosti na právne úkony spojené s nakladaním s finančnými prostriedkami prevyšujúcimi jeho invalidný dôchodok, a to rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ps/20/2013. Uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie odvodil žalobca od požadovaného bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného, pričom jeho výšku považoval za primeranú aj vzhľadom k psychickej ujme, ktorú utrpel, keď bol v dôsledku konania pred rozhodcovským súdom hospitalizovaný a následne obmedzený v spôsobilosti na právne úkony rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ps/20/2013 zo dňa 23. 09. 2014.

4. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vychádzajúc z právneho názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedeného v odsekoch 28 a 29 odôvodnenia jeho rozhodnutia mal za to, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa čo do základu dôvodný, keď rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-94 z 11. 12. 2015 zo dňa 11. 12. 2015 bolo právoplatne rozhodnuté o porušení povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti so znením § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. žalovaným a v nadväznosti na to o neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200037095 zo dňa 18. 04. 2011. Ďalej bola konštatovaná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá zároveň predstavuje nekalú obchodnú praktiku žalovaného, keď žalovaný z dojednanej sumy úveru 1 170 Eur zrazil ešte pred faktickým poskytnutím úveru žalobcovi sumu 168,17 Eur z titulu dohody o poskytnutí služby, ktorá suma predstavovala 14,37 % z dojednanej sumy úveru a fakticky navyšovala už tak neprímerane vysoko stanovenú odplatu za poskytnutý úver (76,21 %). Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie zohľadnil na strane žalobcu aj tú skutočnosť, že tento napriek neplatnému dojednaniu zmluvy o úvere platil dohodnuté splátky úveru žalovanému, a to v sumách a dátumoch uvedených v karte klienta až do 23. 07. 2013, keď spolu uhradil sumu 1 641,50 Eur, ktorá skutočnosť nebola sporná. Nebolo tiež sporné, že žalovaný sa domáhal plnenia z titulu predmetnej zmluvy o úvere v rozhodcovskom konaní, voči ktorému rozhodnutiu sa žalobca bránil podaním žaloby na Okresnom súde Banská Bystrica v konaní sp. zn. 20C/163/2014, v ktorom konaní bol aj úspešný. Vo vzťahu k osobe žalobcu okresný súd uviedol, že žalobca je invalidným dôchodcom, pričom jediným zdrojom jeho príjmu je invalidný dôchodok v sume 420 Eur, na ktorú skutočnosť poukázala jeho právna zástupkyňa v podaní doručenom okresnému súdu dňa 22. 04. 2015 (č. I. 47 spisu) v súvislosti so znením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. K predmetnému podaniu pripojila rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ps/20/2013 zo dňa 23. 09. 2014, ktorým bol žalobca obmedzený v spôsobilosti na právne úkony spojené s nakladaním s finančnými prostriedkami prevyšujúcimi jeho invalidný dôchodok. Konštatoval, že v odôvodnení predmetného rozsudku sa uvádza, že žalobca je od roku 1996 dlhodobo liečený na psychiatrickom oddelení Nemocnice s poliklinikou F. D. Roosevelta Banská Bystrica z dôvodu jeho poruchy, ktorá sa prejavuje nehospodárnym vynakladaním finančných prostriedkov. Z uvedeného potom podľa okresného súdu vyplýva, že žalobca už v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere bol invalidným dôchodcom napriek jeho veku, pričom žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov mal povinnosť postupovať pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov k osobe žalobcu s odbornou starostlivosťou. Okresný súd posudzujúc počet a charakter uvedených porušení povinností

na strane žalovaného, prihladnuc na osobu žalobcu (invalidný dôchodca, charakter ochorenia, dĺžka liečby), subjektívny prístup žalovaného k protiprávnemu konaniu (vedomosť o zákonom stanovených náležitostiach zmluvy, zapracovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky navyšujúcej odplatu samu o sebe neprimeranú) mal za to, že stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia, tak ako je uvedená vo výroku rozhodnutia, v danom konkrétnom prípade vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu ako aj vzhľadom k výške bezdôvodného obohatenia v pomere k poskytnutej sume úveru a charakteru a dĺžke splácania úveru žalobcom, je primeraná. Okresný súd mal ďalej za to, že stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia plní v dostatočnej miere aj preventívnu funkciu, keďže žalobca preukázateľne dlhodobo uzatváral a vo veľkom množstve obdobné zmluvy vo vzťahu k ostatným spotrebiteľom. Zdôraznil, že význam chráneného záujmu vyplýva zo samotného znenia ustanovenia § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď toto ustanovenie ochraňuje slabšiu stranu v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch a to spotrebiteľa pred takými zásahmi do jeho chránených práv a záujmov, ktoré sú v rozpore so zákonom.

5. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne a jednostranne vyhodnotil skutočnosti tvrdené žalobcom. V prvom rade ide o charakter ochorenia žalobcu, ktorý viedol k obmedzeniu jeho spôsobilosti na právne úkony. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200037095 bola uzavretá v roku 2011 a k obmedzeniu spôsobilosti žalobcu na právne úkony došlo rozhodnutím súdu až v roku 2014. Zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný mal vedomosť o skutočnostiach spojených s ochorením žalobcu. Táto skutočnosť preto ani následne nemohla mať vplyv na rozhodnutie súdu v neprospech žalovaného. Druhou nesprávne vyhodnotenou skutočnosťou je podľa žalovaného záver súdu prvej inštancie o tom, že v prípade žalobcu išlo o invalidného dôchodcu. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku nie je zrejmé, prečo by práve táto skutočnosť mala predstavovať akýsi negatívny prvok alebo viesť k negatívnemu posudzovaniu vo vzťahu k žalovanému. Ani v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a ani v súčasnosti nie je vo vzťahu k skúmaniu druhu príjmu - dôchodok predpísaná osobitná metodika, či postup, ktorý by zavádzal osobitné, či zvláštne požiadavky vo vzťahu k poskytovateľovi úveru. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnocoval aj konanie žalovaného, a to predovšetkým tam, kde poukazuje na protiprávne konanie súvisiace s náležitosťami zmluvy. Z prvého rozsudku v tejto veci (č. k. 9C/258/2014-94 z 11. 12. 2015) vyplýva, že súd vychádzal z nedostatku obsahových náležitostí zmluvy, konkrétne RPMN, termínu konečnej splatnosti úveru a takzvaného „rozčleňovania splátok“. Od vydania uvedeného rozhodnutia však súdna prax prijala podstatné stanoviská k jednotlivým obsahovým náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré majú práve ten význam, že popierajú súdom tvrdenú protiprávnosť konania žalovaného. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 a tiež na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kde Súdny dvor EÚ uviedol, že článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nič nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, tak táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Medzi takéto údaje rozhodne ani „rozpisovanie splátok“, ani konečná splatnosť úveru nepatrí. V prípade „rozpisovania splátok“ Najvyšší súd SR konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 10 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy výška alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Vo vzťahu k RPMN v súvislosti s tvrdením žalovaného, že RPMN sa ako údaj zmluvy dohodnúť nedá, poukázal žalovaný v odvolaní na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29. 06. 2016. V závere odvolania žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v tejto časti (v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie) zamietla.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia

§ 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovaného, ktorý v odvolaní okresnému súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil skutočnosti tvrdené žalobcom, čo znamená, že si uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP - t. j. namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

8. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, kde sa uvádza: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa tento proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie pri posúdení splnenia predpokladov citovaného ustanovenia vychádzal z toho, že porušenie práv žalobcu - spotrebiteľa žalovaným bolo konštatované rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015, ktorým súd prvej inštancie okrem iného právoplatne rozhodol o tom, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200037095, uzatvorená medzi stranami sporu dňa 18. 04. 2011 je neplatná, pričom konštatoval, že v zmluvnom vzťahu žalobcu a žalovaného, založenom predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere boli porušené spotrebiteľské práva žalobcu. Uvedenú skutočnosť považoval okresný súd vo vzťahu k naplneniu predpokladov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 270/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi za rozhodujúcu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný v odvolaní polemizuje so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu, ktoré závery sú premietnuté do už právoplatných výrokov rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015, tak táto polemika - argumentácia žalovaného už nemôže byť predmetom tohto odvolacieho konania z hľadiska opätovného preskúmania právoplatných výrokov rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015, pretože je to neprípustné. Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa nesprávneho vyhodnotenia porušenia právnych povinností žalovaným pri uzatváraní predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, za neopodstatnenú.

9. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo záverov rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/253/2016 zo dňa 28. 11. 2017, (ktorým krajský súd ako súd odvolací rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/258/2014-94 zo dňa 11. 12. 2015 vo výroku o primeranom finančnom zadosťučinení zrušil a v uvedenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) vysvetlil v odôvodnení svojho rozhodnutia, prečo považoval primerané finančné zadosťučinenie v sume 330 Eur za - vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu - opodstatnené. Odstránil tým vadu svojho predchádzajúceho rozhodnutia vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keď odvolací súd rozsudkom sp. zn. 13Co/253/2016 zo dňa 28. 11. 2017 predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie práve vo výroku o primeranom finančnom zadosťučinení zrušil z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti (v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie) nepovažoval za dostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie v súlade s intenciami odvolacieho súdu vyjadrenými v jeho rozsudku sp. zn. 13Co/253/2016 zo dňa 28. 11. 2017 svoje rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 330 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia riadnym spôsobom, v súlade s ustanovením § 220 CSP odôvodnil tak, že z obsahu odôvodnenia je zrejmé, prečo súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 330 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný v odvolaní vo vzťahu k dôvodom rozhodnutia súdu prvej inštancie neuviedol žiadne relevantné odvolacie námietky, spôsobilé zvrátiť správnosť záverov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd prvej inštancie vysvetlil, že vo vzťahu k priznanej výške primeraného finančného zadosťučinenia bral do úvahy aj skutočnosti týkajúce sa žalobcu v tom slova zmysle, že k uzatváraniu Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200037095 zo dňa 18. 04. 2011 žalovaný nepristupoval ako profesionál v danej oblasti s náležitou odbornou starostlivosťou tak, aby neboli porušené práva žalobcu - spotrebiteľa, ktorý sa navyše aj pre okolnosti súvisiace s uvedenou zmluvou o revolvingovom úvere dostal do takej situácie, že bol

rozhodnutím súdu obmedzený v spôsobilosti na právne úkony (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ps/20/2013).V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., do ktorého je premietnutá požiadavka, kladená na poskytovateľa úveru, aby pristupoval ku skúmaniu schopnosti spotrebiteľa splácať úver s náležitou odbornou starostlivosťou. Neobstojí preto argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil tvrdenia žalobcu súvisiace s jeho zdravotným stavom a s tým, že je invalidným dôchodcom, keď pri rozhodovaní o nároku na primerané finančné zadostučinenie zbral do úvahy aj špecifické okolnosti na strane žalobcu a keď v konečnom dôsledku priznal žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výroku jeho rozsudku uvedenej sume 330 Eur, ktorú odvolací súd považuje zhodne so súdom prvej inštancie vzhľadom k okolnostiam daného prípadu, k výške poskytnutého úveru a k výške bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, za primeranú.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 378 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).